

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2199/2017
08.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Весна Шијаковић, адвокат из ..., против туженог- противтужиоца ББ из ... чији је пуномоћник Душан Владић, адвокат из ..., ради утврђења права својине и исплате по основу брачне тековине одлучујући о ревизији тужиле-противтужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3502/16 од 25.05.2017.године, у седници већа одржаној 08.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле-противтужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3502/16 од 25.05.2017.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу П 12/2013 од 08.06.2016.године, која је у ставовима 1,2,3,4,10 и 13 изреке потврђена побијаном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3502/16 од 25.05.2017.године, делимично је усвојен, а делимично одбијен тужбени захтев. Ставом првим, другим и трећим изреке је утврђено да је тужиле-противтужена по основу брачне тековине власник са уделом од 30,35 % на непокретностима ближе означеним у наведеним ставовима, уз обавезу туженог да призна и трпи књижење тужиле, док је захтев преко утврђеног, а до траженог удела од 1/2 одбијен. Ставом четвртим је обавезан тужени да тужили на име удела од 30,35 % на имовини постојећој на кп.бр ... и ... КО ... исплати износ од 2.033.356,48 динара са каматом од 04.05.2016.године, док је захтев за исплату преко досуђеног, а до траженог износа од 3.876.184,00 са каматом од 10.02.2010. одбијен као неоснован. Ставом десетим је одбијен тужбени захтев за обавезивање туженог да тужили на име нових и половних резервних делова за путничке аутомобиле који су након развода брака странака остали у искључивом поседу туженог у Аутосервису и Ауто-отпаду "ВВ" у ... исплати износ од 200.000 евра са законском каматом од 15.01.2007 године до исплате. Ставом 13 изреке утврђено је да је тужени- противтужилац по основу брачне тековине власник к.п. бр. ... КО ..., стамбеног и помоћног објекта са уделом од 69,65% уз обавезу тужиле да призна и трпи књижење туженог, док је захтев

противтужбе преко утврђеног, а до траженог удела од 70% одбијен. У преосталом делу и то у ставовима 5,6,7,8,9,11,12,16,17 и 18 првостепена пресуда је укинута и враћена првостепеном суду на поновно суђење.

Против другостепене пресуде тужила - противтужена је благовремено изјавила ревизију у делу којим је потврђена првостепена пресуда и одбијен тужбени, а усвојен противтужбени захтев. Ревизију је изјавила због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506 ст 1 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и одлучио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда нема недостатака због којих не би могла бити испитана. Стога није захваћена битном повредом из тачке 12. истог члана на коју указује ревидент. Указивањем на погрешну и непотпуну оцену доказа ревидент суштински оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 398. ст. 2. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама, парничне странке су биле у браку од 02.11.1980. до 14.09.2006 године. Из брака имају троје деце. Тужени је био у радном односу у ... од 01.01.1980. до 31.10.1991. године када је пензионисан. У току трајања заједнице живота тужила није била у радном односу, већ је обављала послове домаћице и старала се о деци. Домаћинство је остваривало приход и од рада Аутосервиса, Ауто-отпада и на имању, где је тужени био знатно више ангажован, а тужила је помагала сразмерно својим могућностима. Посебну имовину тужиле чинио је стан у ... који је отуђила и новчана средства уложила у заједничку имовину странака. Тужилину посебну имовину чинио је и плац у ..., на коме су у току трајања заједнице странке сазидале нове објекте, кућу и гаражу од новог материјала. Посебну имовину туженог чинили су плацеви у ... на којима су странке у току трајања заједнице изградиле стамбени и помоћне објекте, затим радионицу, помоћне објекте и бифе. У току трајања заједнице странке су стекле 2 стана у ... од 34,89м² и 63м², стан у ..., ... од 48,42м² и стан у ... од 33м² (који је поклоњен сину странака). Вредност укупне имовине странака утврђена је на износ од 45.580.724,29 динара. Вредност посебне имовине тужиле утврђена је на износ од 2.966.137,00 динара, а посебне имовине туженог на 7.998.524,84 динара. Вредност заједничке имовине утврђена је на износ од 34.586.062,45 динара.

Одлучујући о доприносу странака у стицању имовине судови су ценили да је тужени остваривао зараду, затим пензију, а да тужила није била у радном односу. Тужили су као допринос ценили да је радила у домаћинству

странака и старала се о деци. Такође су ценили да је претежан део прихода оствариван радом Аутосервиса и Ауто-отпада као и на имању где је претежно радио тужени, а тужилца помагала. На основу ових критеријума утврдили су да је допринос тужилце у стицању заједничке имовине 40% а туженог 60%. Сразмерно вредности укупне имовине, вредности посебне имовине и доприноса странака стицању заједничке имовине утврђен је допринос тужилце у укупној имовини од 30,35% а туженог у преосталих 69,65%.

Правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право, када су делимично усвојили, а делом одбили тужбени и противтужбени захтев у побијаним ставовима правоснажног пресуђења.

Неосновано се ревизијом тужилце-противтужене оспорава правилност примене материјалног права, одредаба члана 168. и 180. ст. 3. Породичног закона. Тужилца - противтужена ревизијом указује на законску претпоставку једнаких удела супружника у стицању заједничке имовине, која по становишту ревидента није оборена.

Одредба члана 168. Породичног закона прописује да је посебна имовина сваког супружника она која је стечена пре брака. Посебном имовином сматра се и она стечена у току брака деобом заједничке имовине, наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права.

Одредбом члана 180. Породичног закона прописана је судска деоба заједничке имовине супружника или бивших супружника. У смислу члана 177. истог закона под деобом заједничке имовине сматра се утврђивање сувласничког удела сваког супружника у заједничкој имовини. Ставом 2. члана 180. Породичног закона прописана је законска претпоставка да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки. То је оборива претпоставка. Према ставу 3. истог члана већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине.

Све наведене критеријуме нижестепени судови су конкретизовали и применили на спорни однос странака узимајући у обзир све врсте доприноса странака стицању заједничке имовине, као и вредност посебне имовине којом је свака од њих учествовала у стицању заједничке имовине. Цењен је допринос тужилце - противтужене по сви мерилима на које указује ревизијом. Утврђено је да је тужени противтужилац у већој мери допринео стицању заједничке имовине. Како су странке своју посебну имовину уложили и неодвојиво изградњом објеката спојиле са заједничком имовином правилно је утврђен допринос странака на укупној имовини.

Неосновано тужила оспорава правилност одлучивања нижестепених судова у делу одбијеног захтева за обавезивање туженог на исплату 200.000 евра са каматом. Наведени део тужбеног захтева представља противредност нових и половних ауто делова који су остали у Аутосервису и Ауто-отпаду у искључивом поседу туженог. Тужбени захтев је одбијен применом правила о терету доказивања из члана 223. релевантног ЗПП. Тужила јесте поднела основном суду предлог за обезбеђење доказа ради утврђивања вредности залиха робе. Тај поступак није спроведен. Тужила у овој парници није предложила извођење доказа на наведене околности. Како тврдња тужиле да јој по основу брачне тековине припада 200.000 евра као половина вредности залиха робе која је остала туженом није доказана, суд такав захтев према туженом није могао усвојити.

Са свега изложенг, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. релевантног ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић